

ELHUNYT JANDÓ JENŐ¹

A Zeneakadémia egykori zongoratanára, a hazai és nemzetközi koncertélet legendás alakja 71 évesen távozott.

I.

Jandó Jenő
(1952–2023)

Jandó Jenő 1952-ben született Pécsen. Szülővárosában kezdett zongorát tanulni, majd 1968-ban felvételt nyert a Zeneakadémiára, ahol Nemes Katalin és Kadosa Pál növendéke volt. Pályája sikeres hazai és nemzetközi versenyszereplésekkel kezdődött: az 1970-es budapesti Beethoven Zongoraversenyen harmadik, 1972-es versailles-i Cziffra György és az 1975-ös milánói Dino Ciani versenyeken második helyezett lett, 1973-ban a Magyar Rádió Zongoraversenyén és 1977-ben a sydney-i Nemzetközi Zongoraversenyen (kamarazene kategóriában) pedig első díjat nyert. 1974-ben, közvetlenül diplomája megszerzése után kezdett el tanítani a Zeneakadémián, ahol 2020-ig zongorista generációk tucatjait nevelte ki.

---

¹ A Zeneakadémia honlapján 2023. július 5-én megjelent nekrológót Jandó Jenő négy Némethy Attila, Falvai Sándor és Keveházi Gyöngyi, Dráfi Kálmán, továbbá Farkas Gábor zongoraművész-tanárok emlékezései teszik zenetörténeti értékűvé, majd „megszólal” a régi barátok közül Lakatos György és Petróczi Éva is.

A magyar zenei élet egyik legaktívabb résztvevője volt, Európában, Amerikában és Japánban is nagy sikerű koncerteket adott. Olyan karmesterekkel dolgozott együtt, mint Ferencsik János, Fischer Ádám, Kocsis Zoltán, Lamberto Gardelli, Ligeti András, Giuseppe Patanè, Peskó Zoltán, Jurij Szimonov és Antoni Wit. A Hungaroton, a Laserlight, majd a Naxos szólistája lett, több száz hangfelvétellel alighanem a magyar lemezipiac legfoglalkoztatottabb zongoristája volt. A klasszikus zeneirodalom avatott előadójaként repertoárján tartotta többek közt Beethoven, Mozart és Schubert összes zongoraszonátáját, valamint Mozart 27 zongoraversenyét, de Liszt- és Bartók-előadásait is gyakran méltatták. Liszt saját hangszerén lemezre játszott egy válogatást a műveiből. 1992-ben a Liszt Társaság Nemzetközi Lemeznagydíjával ismerték el azt a felvételt, amelyen a szerző posztumusz zongoraversenyét játszotta. Munkásságáért 1980-ban Liszt Ferenc-díjat, 1987-ben Érdemes Művész kitüntetést, 1995-ben Bartók–Pásztory-díjat, 1997-ben Kossuth-díjat, 2004-ben Magyar Klasszikus Zenei Díjat, 2006-ban Bartók Béla-emlékdíjat, 2014-ben pedig Prima-díjat vehetett át.

Jandó Jenőt a Zeneakadémia saját halottjának tekinti.

Jandó Jenő köszöntése a Zeneakadémián 2022. február 21-én. Az álló sor: Dráfi Kálmán, Farkas Gábor, Jandó Jenő, Takács Tamara, Klukon Edit, álló sor: Kutnyánszky Csaba, Fekete Gyula, Vígh Andrea, László, Falvainé Keveházi Gyöngyi, Falvai Sándor, Ránki Dezső, Ránki Fülöp és Lantos István (fotó: Zeneakadémia/Mudra László)

Emlékszem, tavaly a felvételik előtt egy vidéki hallgató félve megkérdezte, van-e esély arra, hogy gyermekkori álma megvalósuljon, és Jandó Jenő osztályában tanuljon abban az esetben, ha bekerül a Zeneakadémiára. Azt kellett mondanom, hogy nem, erre nincs esély, mert Jenő már nem tanít.

50 éve a Magyar Rádió Országos Zongoraversenyén 17 évesen elindultam. Persze figyeltem a többieket is. Már az első forduló után tátott szájjal hallgattam Jenci játékát. Sejtettem, hogy mellette nem sokan rúgnak labdába. Egy alkalommal az Erkel Színházban olyan Csajkovszkij-zongoraversenyt játszott, hogy Horowitz is megcsodálta volna. Az elmúlt évtizedekben több közös növendékünk volt, így megismerhettem tanítási módszereit. Megkövetelte a kotta iránti hűséget, a zeneszerző mindenekfelett való tiszteletét.

Akik nem tartották be a játékszabályokat, a komponisták utasításait, azok nem sok jóra számíthattak. A vizsgákon rendszerint mögöttem ült. Gyakran hallottam Tőle – amikor egy-egy növendék elkezdett mondjuk egy Beethoven-szonátát, hogy – „ajvé!” Hiszen egy-két taktus után tudta, hogy az illetőnek hol fog meggyűlni a baja a darabbal, mert mondjuk rossz tempót választott, vagy épp nem megfelelő hangszínen vagy artikulációval indította el az általa játszott művet. Jenő azonnal megjegyezte: „nem ez van beírva a kottába.” Azt is tudta, hogy más kiadásokban mi szerepel. Volt, hogy dühösen felállt és kiment a vizsgáról elszívni egy méregerős cigarettát. Hiába mondtuk neki, hogy ezzel nem használ Beethovennek vagy a növendéknek, viszont árt magának

Jenci mindent tudott. A zongorairodalom (is) a kisujjában volt. Az összes Bach-prelúdium és -fuga, a Mozart- és Beethoven-szonáták, Liszt Ferenc szinte összes műve, és a kortárs zeneszerzők műveit sem utasította el. Ilyen repertoárral a világon kevesen rendelkeztek. Jandó Jenő meghalt. Nehéz ezt felfogni. Mibe lehet kapaszkodni? Lehet, hogy a halál csak segíteni akar? Átsegít egy jobb helyre? Jenci

nagyon korán indult el. Elment felderíteni az ismeretlent. A világ szegényebb lett. Mi pedig próbáljuk ámítani magunkat, és valamiben hinni. Az emberi gyász önző, hiszen magunkat sajnáljuk, mert nagy veszteség ért minket, amit nehéz elfogadni.

Jencikém! Ha esetleg találkozunk még, végre lesz időnk beszélgetni egy jót. Annyi mondanivalód volt, van és lesz! Isten áldása kísérjen utadon.

Némethy Attila

*

Jandó Jenő halálával az elmúlt fél évszázad magyar zongoraművészetének különleges értékét veszítettük el, egy sikerekben és elismerésben méltán gazdag életpálya ért véget. Népszerű és szeretett személyiség volt. Szinte az egész zongorairodalmat átfogó gazdag repertoárja, játékának magasrendű virtuozitása, őszinte, szuggesztív zeneisége, biztos ízlése sok-sok zeneszerető hallgatónak szerzett felejthetetlen élményt.

Szinte haláláig irányította, nevelte a fiatal művészeket a Zeneakadémián. Abban a tanteremben, ahol Bartók is tanított, és akinek műveit – Liszt műveivel együtt – szerte a világban hitelesen szólaltatta meg.

Drága Jenő!

Örülünk, hogy 70. születésnapodon elmondhattuk Neked, hogy a Brahms B-dúr zongoraverseny előadásodban életünk örökké felejthetetlen koncertélménye volt Szívünkben mindig ott leszel, Isten Veled!

Falvai Sándor és Keveházi Gyöngyi

**

Zenei társadalmunk egy magasan ívelő, fénylő csillagát veszítette el. Jenőről csak magától értetődő természetességgel, egyszerűséggel tudok írni, hiszen ez jellemezte leginkább személyiségét, művészi hitvallását.

Pályánk gyakorlatilag egyszerre indult 1971-ben Budapesten a Nemzetközi Liszt–Bartók Zongoraversenyen. Egy évvel később szintén együtt versenyeztünk Párizsban a Cziffra versenyen, ahol ő első díjat nyert. Pár évvel később már tanártársak lettünk a Zeneakadémia zongora tanszakán. Jencivel kölcsönösen szerettük és tiszteltük egymást. Több évtizedes baráti kapcsolatunk alatt soha egy rossz szót, pejoratív kritikát nem hallottam a szájából kollégáról, művésztársról. Bár szerette a gyilkos humort (ahogyan én is), művésztársairól csak szeretettel, pozitív előjellel beszélt. Ez az erkölcsi hozzáállás példamutató zenei társadalmunkban, világunkban! Évtizedeken át találkoztunk a Zeneakadémia Király utcai bejárata előtt, ahol két zongoraóra között cigizett, levegőzött, megoszthattuk egymással gondolatainkat. Alma materünkkel együtt én is végtelen hálát és büszkeséget érzek, hogy egy ilyen hatalmas művész szellemi és alkotóerejét tovább vihetjük, ápolhatjuk!

Dráfi Kálmán

***

Világosan emlékszem, az egyik zeneiskolás megyei zongoraverseny díjaként kaptam meg Jandó Jenő lemezét, melyen Muszorgszkij *Egy kiállítás képei* című monumentális ciklusa mellett a világ sokáig legnehezebb darabjaként emlegetett *Islamey* szerepelt Balakirevtől, közbeékelve egy piciny darab, Muszorgszkij *Könnycseppje*. Mondanom sem kell, „rongyosra” hallgattam a lemezt és gyerekként szinte azonnal megtanultam a *Könnycseppet*.

Könnycsepp (3:15)

Muszorgszkij: Könnycsepp

Jandó Jenő (zongora)

© 1988 HUNGAROTON RECORDS LTD.

Később, kora tizenévesként, első szimfonikus zenekari koncertélményem is Jandó Jenő nevéhez köthető: Bartók 3. zongoraversenyét játszotta lenyűgözően és a rá jellemző nemes egyszerűséggel, valamint kottahűséggel.

Zeneakadémistaként számunkra szinte természetes volt, hogy Jandó Tanár Úr szinte minden hónapban – de előfordult, hogy minden héten – a Zeneakadémia Nagytermében játszott. Persze mindig más műsorral, hol szólóban, hol egy zongoraverseny szólistájaként.

Repertoárja kimeríthetetlen volt, nem tudtam olyan darabot mondani neki, amit ne játszott volna koncerten, vagy rögzített volna lemezen. Lemezfelvételeinek száma tudtommal meghaladta a kétszázat, ami akár négy-öt zongorista számára is tiszteletre méltó lenne egy életműként. Nem véletlen, hogy az egyik legnevesebb szaklap, a brit Daily Telegraph „The busiest man on the keyboard”-ként aposztrofálta.

Bachtól kezdve a kortárs zenén át mindent játszott és mindent tudott, de olyannyira, hogy még arra is világosan emlékezett, hogy melyik kiadásban pontosan mi van beírva, és a beírás a lap tetején vagy alján, hányadik ütemben található.

Nagy megtiszteltetésnek vettem, amikor nem tudta elvállalni sűrű koncertjei miatt az egyik budapesti koncertfelkérését, ahol Beethoven c-moll zongoraversenyét kellett volna játszania, és maga helyett engem ajánlott. Sőt, koncert előtt meg is hallgatott, bár nem volt a tanárom, ellátott jó tanácsokkal és nem utolsósorban jó ujjrendekkel, amiket azóta is szívesen őrzök emlékezetemben.

Egy igazi példakép lehet minden zenész számára! Hatalmas tudása mellett egy végtelenül szerény, szorgalmas, a zenével és a szakmával szemben alázatos és kedves ember. Szándékosan nem használom a múlt időt, mert számomra hihetetlen, hogy már nincs közöttünk.

Egy évvel ezelőtt még a 70. születésnapját ünnepeltük a Zeneakadémia Tanácstermében. Felfoghatatlan, hogy nem fog több viccet mesélni a folyosón, nem láthatjuk dohányozni a Zeneakadémia előtt, nem kérhetünk jó ujjrendtanácsot tőle, vagy netán valami apró

trükköt, ami megkönnyíthetné bizonyos nehéz technikai részek eljátszását.

Sajnálom a mai fiatal zongoristákat, akik nem részesülhetnek azokból a csodálatos koncertekből, amelyeken valóban a szerző művét halljuk és nem az előadót, mindemellett ha meghallgatom egy felvételét, akkor biztosan felismerem, hogy Ő játszik!

Kedves Tanár Úr, azt hiszem, nagyon sok kollégának, tanítványnak és a közönségnek is hiányozni fogsz és sokunk arcán legördült jó pár könnycsepp!

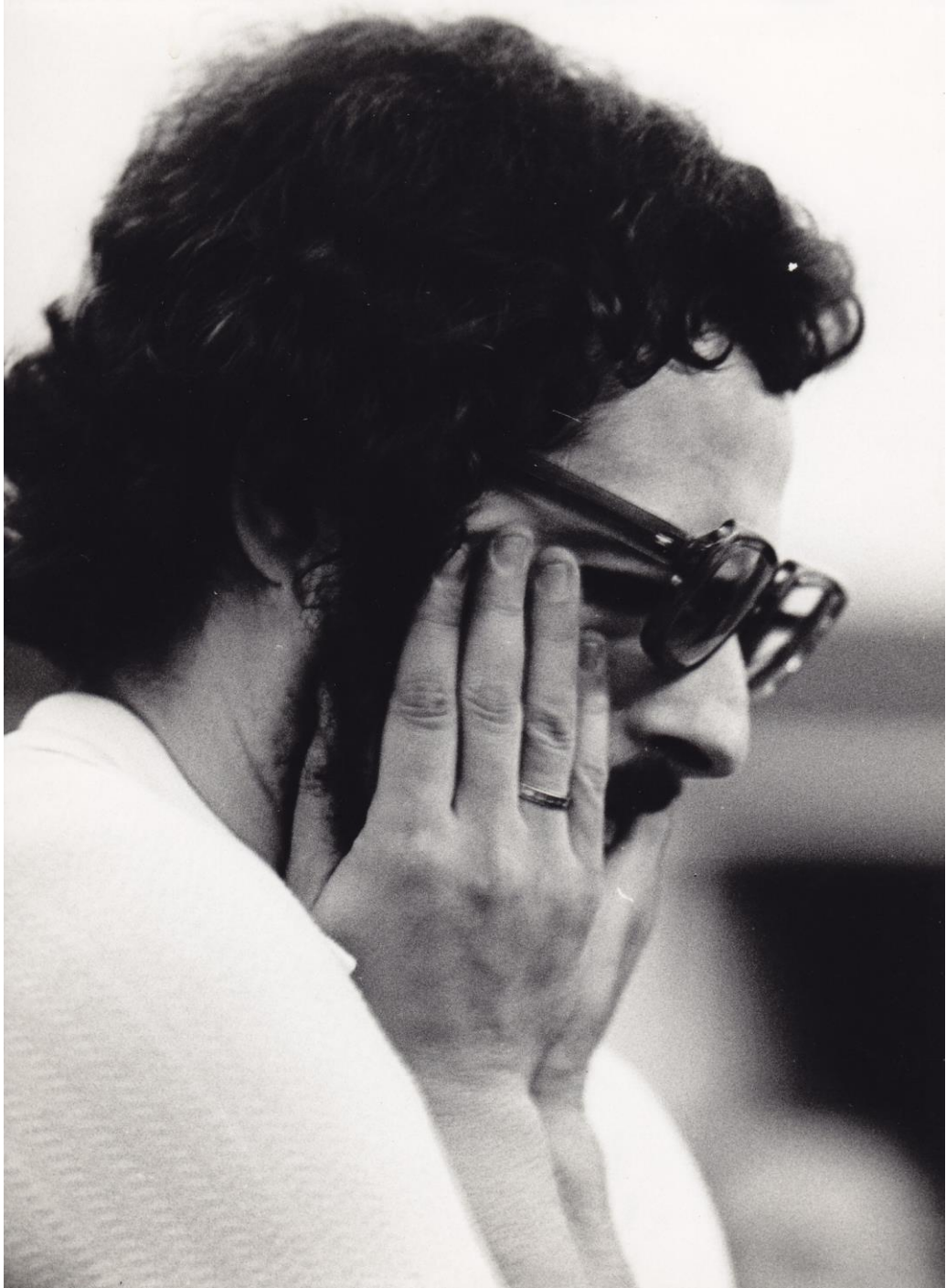
Hálával, szeretettel és mélységes tisztelettel:

Farkas Gábor

Jandó Jenő 1983-ban és 2013-ban
(Fotó: Szigeti Tamás)

III. VÁLOGATÁS AZ INTERNETRE KERÜLT EMLÉKEZÉSEKBŐL

Nem tudok könnyen írni Jandó Jenőről. Nem írok róla pályaképet, ezt többen is megtették az elmúlt napokban. Még csak arra sem vállalkozom, hogy Jandó Jenő pécsi vonatkozásait felsoroljam – lehetetlen lenne (a közelmúltban hunyt el Kovács Attila, a rádió egykori Pécsi Körzeti Stúdiójának zenei szerkesztője, az egyetlen általam ismert ember, aki erre képes lett volna). Minden bizonnyal nem én ismertem őt a legjobban, még csak nem is a legrégebb óta, viszont sok és sokféle emléket őrzök róla, megpróbálom ezek egy részét valahogy sorba rendezni. Nem egyszerű a feladat. Jandó Jenő számomra nemcsak világhírű zongoraművész volt, és nemcsak a zeneakadémiai tanárom, hanem annál több. Sajátos kapcsolatban álltam vele, illetve nem csak én és nem csak ővele: a családunk jól ismerte az ő családját, hiszen mindketten pécsiek vagyunk.

Édesapám és Jandó Jenő ugyanabba az általános iskolába, a pécsi Egyetem utcai Általános Iskolába jártak (ahová később én is, négy évig). Sőt, egy ideig még a zongoratanárunk is ugyanaz volt: Weininger Margit. Jandó Jenő később Polgár Mariann növendéke lett

a Művészeti Szakközépiskolában, s már akkoriban bejárt a hegedűsök óráira, Gyermán Istvánnál kamarazenélt Ligeti Andrással. Egy ilyen alkalommal látta őt először édesanyám, aki ekkor Gyermán Istvánnál tanult hegedülni. Elmondása szerint előfordult, hogy Jandó Jenő úgy kísérte Ligeti Andrást, hogy nem volt kéznél a zongorakíséret, hanem a hegedűszólamot tették elé, ő pedig (emlékezetből?, improvizálva?) játszott.

Hangverseny Pécsen és
 Szekszárdon 1983 december
 12-13-án az Aulában illetve
 a Babits művelődési házban.

Schubert Richard: Don Juan
 Ravel: Pavane
 Grieg: Zongora verseny
 Debussy: A Tenor
 Veremjelt: Ligeti, András
 Zongora: Jandó Jenő,

Sok szeretettel és
 jó szándékkal
 az ifjabb Jandó Jenő

Sok szeretettel és
 a magyar zongoristákért.

Szabó Ferenc (1920–2010), a Pécsi Szimfonikus Zenekar
 ütős szólamvezetőjének koncertnaplója 1983-ból

Az ifjabb Jandó Jenő, a világhírű zongoraművész a pécsiek számára mindig is „Jenci” volt. Ha a „Jencit” emlegették, mindenki tudta, hogy kiről van szó. Mert „Jenci” gyakran jött Pécsre. Sokszor hallottam őt zongorázni különböző koncerteken. Emlékszem a POTE aulájából Prokofjev 1. zongoraversenyére, Csajkovszkij b-moll koncertjére vagy a Nemzeti Színházból Beethoven Esz-dúr zongoraversenyére (a harmadik tétel rondótémájában Jandó szinte az

extremitásig komolyan vette a beírt *subito pianó*t, meglepve ezzel a hallgatóságát). És ott voltam a Művészetek Házában is azon a hangversenyen, amelyen az ötvenedik születésnapja alkalmából eljátszotta Chopin négy balladáját és még egy sor más Chopin-művet. A ráadásként adott op. 62-es H-dúr noktürn meglepő indítóakkordját olyan mértékig kiélezte, hogy szinte hanyatt estem tőle a székeemben. De őrzöm az emlékeimben az egykor volt Park Moziban (akkor épp Kodály-teremnek hívták) hallott kamarakonzertet 2003-ból, amelyen Pauk Györggyel és Berkes Kálmánnal Bartók, Stravinsky és Debussy műveiből válogattak.

Amikor a zeneakadémiai felvételi után odajött hozzám az első emeleten, rá jellemző módon nem kertelt különösebben, csak annyit kérdezett: „No, akkor jössz hozzám?” – szinte fel sem fogtam, hogy ezzel azt mondja: fel vagyok véve a Zeneakadémiára. Nyolc évig voltunk tanár-diák kapcsolatban, mert a Zeneakadémia öt éve után a doktori iskolában is ő volt a zenei konzulensem.

Jandó Jenő úgy tanított, mintha mindig mesterkurzust tartana. Nem volt órarend, szerdán, csütörtökön és szombaton délután tanított, s aki ráért, az jött órára. Ő maga Liszt Ferenc tanítási módszerére hivatkozott, mondván: ő is mindig közös órákat tartott. Igen, egymás óráiból is tanultunk, vagy éppen egymás előtt süllyedtünk el a szégyenkezéstől. Sosem felejttem el, amikor Beethoven „*Pathétique*” szonátájának lassú tételét vittem órára. Végigvettük, s ezzel bocsátott utamra: „Legközelebbre nézd meg, hogy melyik hang meddig tart.”

Vagy amikor – nagy bátran – Liszt *Don Juan*-parafrázisát próbáltam eljátszani, ezzel kezdte a munkát: „Ferikém, minek játszol ilyen nehéz darabot? Én sose játszottam ezt.” Aztán amikor a fináléhoz értünk, halkán megkérdezte: „Azt ugye tudod, hogy ennek van ám egy tempója?” Ő lapról olvasva is el tudta játszani a végét az operából ismert tempóban.

Fő tanítási módszere az előjátszás volt (ebben is Lisztre hivatkozott). Egyik óránkon, a szegedi nemzetközi Bartók-verseny előtt elkérte a *Gyermeknek* kottáját, s a két szlovák kötetből eljátszott egy csomó tételt, hogy megmutassa, milyen jó zenék ezek, csak éppen mindig mindenki a magyar népdalfeldolgozásokból játszik. (Erre az esetre még visszatérek.) Nem szeretett semmit kétszer hallani az órán, esetleg csak a vizsgaanyagot. Hiszen megmondta már, hogy hogyan kell játszani. Viszont olyan is volt, hogy meglepetésszerűen újra kért valamit: az említett Bartók-verseny előtt több mint kétórás zongoraórát tartott nekem, hogy átvegyük még egyszer az egész versenyanyagot.

Nem kell bemutatnom, hogy milyen zongorista volt. Kiemelkedő magyar zongoristagenerációjáról sokat írtak már, s hazai és nemzetközi versenyeredményeiről részletesen tudósítanak az életrajzi szócikkek és a korabeli sajtó. Szerencsére olyan korszakban élt, amikor a Magyar Hanglemezgyártó Vállalat rendszeresen dokumentálta a magyar előadóművészek interpretációját. Korai lemezfelvételei a korszak egyik legjelentősebb Liszt-játékosaként mutatják be. Remélem, hogy megvan még a hanglemezgyári dokumentáció, amely igazolni tudja „Jenő bácsit” (Jandó Jenő édesapját), aki büszkén mesélte, hogy „a Jenci” felvétele a *Magyar fantáziából* első előjátszásra úgy sikerült, hogy semmit sem kellett ismételni belőle. Nem véletlen, hogy Liszt Ferenc [hangszerein](#) is Jandó Jenő készíthetett lemezt. És miután a Naxos egyik legtöbbet foglalkoztatott zongoristája lett, szinte mindent felvehetett lemezre. Egy idő után szó szerint: amit csak akart.

Fantasy on Hungarian Folk Tunes

[Fantasy on Hungarian Folk Tunes - for Piano and Orchestra](#)

Sosem helyezte önmagát a zeneszerző elé. Számára a legfontosabb a zeneszerzői szándék volt, amit a kottában, sőt elsősorban a kéziratban keresett. Gyűjtötte a faksimile kiadásokat, hogy tanulmányozhassa a zeneszerzők kézírását. És nagylelkűen kölcsön is adta azokat a tanítványainak. Emlékszem, Debussy prelűdjeinek kéziratához még egy nagyítót is adott, hogy ki tudjam bogarászni a zeneszerző apró, szikár hangjegyeit.

Bár kiváló szólista volt, rendkívül fontos volt számára a kamarazene. Versenyeredményei közül talán a sydney-i nemzetközi zongoraverseny kamarazenei díjára volt a legbüszkébb, többször is említette, hogy ezt a díjat nem a zsűri, hanem a kamarazenélés során közreműködő vonósnégyes tagjai ítélték oda. Ahogy azt is büszkén emlegette, hogy fiatal korában Tátrai Vilmossal és Banda Edével triózhathott. Sokszor kért minket, növendékeit, hogy lapozzunk neki kamarakoncerteken. Második zeneakadémiai tanévem elején Budapestről hozott haza kocsival Pécsre, hogy lapozzak neki a koncertjén, ahol Dvořák A-dúr zongoraötösét játszotta a Somogyi-kvartettel. (Az eset a kollégiumba beköltözés napján történt, természetesen a bőröndömmel együtt utaztunk. Jandó Jenő tudta, hogy mivel jár a kollégium: a Zeneakadémia fasori kollégiumának fényképalbuma az ő arcképét is őrzi.) S különösen is kedves emlék számomra az a *Winterreise*, amit az Operaházban adott elő Ionel Panteával. Soha nem láttam őt annyira megindultnak, mint amikor a ciklus záródalát, a *Der Leiermann*t kíséerte.

Sokan kiemelték már, milyen egyszerű, őszinte ember volt. Sosem pózolt, sem a zongoránál, sem egyébként. A mai „sztárok” reklámfotói közé ő egy egyszerű igazolványképet küldött magáról a koncertprospektusokba. Nem az a művész volt, aki saját magát sztárolta volna: „Nem vagyok érdekes ember” – mondta egy interjúfelkérésre. Emlékszem, 2005. január 4-én Kocsis Zoltán adott szólóestet a Zeneakadémián. Másnap, a soron következő zongoraórán közölte: „megvolt az év legjobb koncertje”. S míg más

reklámot csinált volna abból, hogy egy este két koncertet ad, ő egyszerűen csak autóba ült, és átment a Zeneakadémiáról a Müpába (vagy épp fordítva), mert egy zenekarnak jubileumi hangversenye volt, amit még akkor sem utasíthatott vissza, ha már volt aznapra egy másik elvállalt fellépése. Mindenhová szívesen ment zongorázni, ha hívták. Édesapám a Komlói Bányászzenekar karmestereként kétszer is meghívta őt Komlóra, hogy eljátssza Gershwin *Rhapsody in Blue*-jét, s „Jenci” kétszer is vállalta a fellépést (1983, 1986). Még az sem zavarta, hogy úgy konferálták fel, hogy „zongorán kísér Jandó Jenő”. Jót nevetett ezen később is, amikor a növendéke voltam.

Jandó Jenő pózoktól mentes, őszinte zongorázására számomra a legjobb példa a már említett szegedi Bartók-verseny előtti egyik óra emléke. A *Gyermekeknek* utolsó darabját, a *Halotti éneket* – ahogy fentebb írtam – tőle hallottam először, s annyira megtetszett, hogy beválasztottam a versenyműsoromba. A tétel halk akkordfordulattal indul, a zongora mély regiszterében. Próbáltam jól rákészülve, óvatosan, ihletetten elindítani – nem is szólalt meg az akkord. Jandó tanár úr csak ennyit mondott: „Ferikém, csak rá kell tenni a kezedet, ráengedni a karsúlyt, és megszólal.” Majd előjátszotta – és valóban megszólalt.

No. 78. Dirge (Lento) - No. 79. Mourning Song (Lento)

Bartók: Gyermekeknek
Jandó Jenő zongorázik
(Jelenkor online)

Ma átlépett a másik, szebb világba egy csodálatos ember és muzsikus a legnagyobbak közül Jandó Jenő. Döbbenet hallottam a megrendítő hírt, és még most is hihetetlen számomra... A Zeneakadémián végzősként a növendéke lehettem, és mindig olyan szeretettel és odafigyeléssel fordult felém, amelyet a legnagyobb hálával őrzök magamban.

Köszönök mindent!

Nyugodj békében drága Jenő! ♥

Simon Izabella

Nemcsak nagy művész és zongorista volt, hanem az egyik legnagyobb ember is akit valaha ismertem. Amikor csak tudott segített. Vele készítettem életem első lemezfelvételét, évekig tanársegéde voltam a Zeneakadémián. Egy időre még az egyik zongoráját is kölcsönadta nekünk, mikor fiatal házasként szükségünk volt hangszerre.

Nagy tudása ellenére végtelenül szerény ember és igaz barát volt.

Nyugodj békében drága Jenő! ♥

Várjon Dénes

Ő is elment... a legnagyobbak közül...

Nem találok szavakat!

Jandó Jenő (1952–2023)

Horn András

A legnagyobbak közül való volt. Mély őszinte muzikalitása, szerénysége, kedves lénye pótolhatatlan. A világ fénytelenebb és szomorúbb hely lett. Requiscat in pace, lux perpetua luceat ei!

Strausz Kálmán

Ó, Istenem...

Bizják Dóra

Drága Jenci, ez most nagyon korán volt, hisz alig múltál hetven, ha minden zongoraverseny, zongoradarab, amit tudtál egy évet jelentene, akkor még bőven lett volna hátra...

Tudod az a mosoly, a szemüvegen bölcsen, de huncutul megcsillanó napfény, az a kicsit karcos hang, és az a zseniális zongorázás...azt nem feledem.

Sem én és senki más sem. Nem is lehet.

Jelenség voltál, ikon és Ember.

Isten áldjon és vigyázzon Rád az úton, drága Jenci.

távoli öleléssel

lakatosgyuri

Drága Jenci, én ezzel a két próbaszűnetben készült kedves fotóval emlékezem Rád...Édesanyámék otthonában készültek, a hangulat magáért beszél

Nagyon szerettünk!!!!🥹🥹🥹🥹🥹🥹

Kemény Krisztina

De jó, Krisztikém, hogy feltetted ezeket a képeket, hiszen Jenci ilyen volt: kedves, derűs, érdeklődő, kezében az elmaradhatatlan cigaretta, és nem olyan megrettent, mint azon a képen, amit Rá emlékezve mindenütt feltesznek. Nekem legalábbis így él emlékeimben. Most nem beszélek a zseniális zongorázásáról.

Gál Márta

Egy évben születtek: Kocsis Zoltán és Jandó Jenő

Kivételes képességű, óriási repertoárral, hatalmas tudással rendelkező művész volt.

A Bartók Rádióban hallottam kb. 1987-ben,

Kocsis Zoltán nyilatkozta:

"Ma este Jandó Jenci játssza a 12 transzcendens etűdöt. Biztos vagyok benne, hogy egyet sem üt mellé.....!!!!"

Egy újabb óriás távozott.

Pless Attila

Kb. 90 CD felvételével gyönyörködtetett minket JANDÓ JENŐ. Egy CD felvétel átlagosan 3 nap alatt készül el. A mai naptól kezdve minden nap egy-egy művel, tétellel szeretném életem egyik legszebb részét megmutatni. Úgy gondolom, hogy a napjainkban rögzített felvételeinket kb. 20 év múlva már nem én fogom feltenni, Kocsis Zoltánt idézve: Az örökérvényűsége, nem a véglegessége..." készültek a felvételek is.

Tóth Ibolya

A Magyar Rádió Országos Beethoven Zongoraversenyének győztesei (1970):
Kocsis Zoltán (I. díj), Varga Csilla (II. díj), **Jandó Jenő (III. díj)**
(MTI Fotó : Molnár Edit felvétele)

Nagy hálával gondolunk Jandó Jenő zongoraművészre, akivel több ízben előadhattuk Dohnányi, Dvořák, Schumann zongoraötöseit! A kép a Teatro Degollado- ban készült, próba után. (Guadalajara, Mexico)

Somogyi Quartett

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy elhunyt kerületünk díszpolgára, kiváló zongoraművésze, Jandó Jenő.

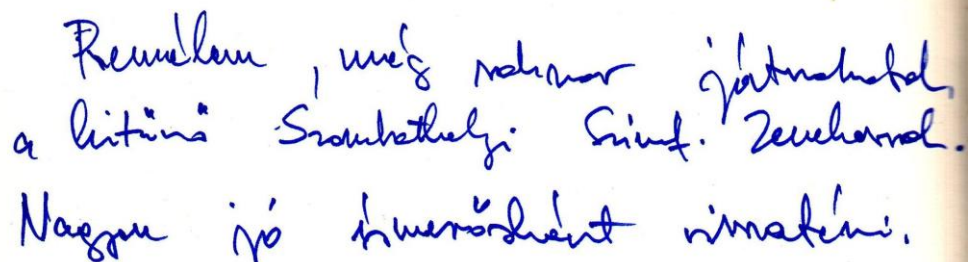
A magyar zenei élet egyik legaktívabb és legtermékenyebb művésze 71 éves korában adta vissza lelkét a teremtőnek.

A Kossuth- és Liszt Ferenc-díjas zongoraművész a Magyar Köztársaság Érdemes művésze, a Bartók–Pásztory-díj kitüntetettje, a Magyar Klasszikus Zenei Díj, a Bartók Béla-émlékdíj, a Magyar Művészetért és a Magyar zeneművészet kategóriában Prima díj birtokosa 1998-ban lett Budafok-Tétény Díszpolgára, illetve 2017-ben a Hónap művésze.

Őszinte részvétünket fejezzük ki a gyászoló családnak, osztozunk fájdalmukban!

Nyugodjék békében!

Budafok-Tétény Önkormányzata

Remélem, még sokszor játszhatok
a kitűnő Szombathelyi Sinf. Zeneharmad.
Nagyon jó hangversenyt várnak.

Tisztelettel
Jandó Jenő

75 IV. 21.

Jandó Jenő és a Savaria Szimfonikus Zenekar első közös hangversenye (1975. április 21-én) a Bartók Teremben.

(A zenekar vendégkönyvéből. Fotó: Reczetár János) — szomorú.

Amikor nálunk járt vendégségben hirtelen egészen más hangja lett a PETROF pianinónknak. Nem értettem, miért. Abszolút hallása volt és olyan zenei memóriája, amit nehéz szavakban elmondani. Egy alkalommal valami modern, talán egy hegedűszonátát kellett kísérnie. Próbáltak. Nem volt rövid a darab, dallamosnak végképp nem volt nevezhető. Életében először látta a művet, és csak egyszer játszották végig együtt. A második összejátszásnál valaki heccből elvette a kottát, de ő nem jött zavarba. Végigjátszotta.

Jandó Gábor

Környei Zsófia, Jandó Jenő és Keller András

Környei Zsófia, a Concerto Budapest első koncertmestere, zenekarunk valamennyi művésze és munkatársa nevében mély fájdalommal búcsúzik Jandó Jenő zongoraművésztől, akinek emberi és művészi nagysága örökre nyomot hagy a magyar zenetörténetben. „Hatalmas és betölthetetlen úrt hagy maga után. A kilencvenes évek végén, amikor a Zeneakadémián megalapítottuk az Akadémia vonósnégyest, Jandó Jenő tanár úr a formációnk mellé állt, és olyan támogatást adott számunkra, amely művészileg és emberileg is megalapozta a pályámat. Felemelt magához, irányt mutatott, és a következő néhány évben eljátszotta velünk a zeneirodalom

vonósnégyesre és zongorára írt darabjainak legjavát. Jótanácsai, útmutatásai, kedves mondatai örökre elkísérnek.”

Concerto Budapest

Koradélután óta nem tudok mit kezdeni azzal, hogy elment...! Sorra jönnek az emlékek. 7 évig tanított. Felvételi előtt is már és aztán ráhúztunk még egy évet diploma előtt, mert azt mondta : “ Bözsikém jót fog az tenni neked!”. Rengetegszer lapoztam neki, ha kamarakonzertje volt...Magyar Rádió Márvány terem élő, vagy Zeneakadémia Nagyterem...mindig halálosan izgultam, el ne rontsak valamit. Az 50. születésnap koncertje, amikor mind a két Brahms zongoraversenyt eljátszotta, és mi az osztállyal készültünk, hogy meglepjük...felejthetetlen volt. De a legkáprázatosabb az volt, amikor az órán odaült a zongorához, és játszott...minden világos lett...mutatta a csodát, amit csak Ő tudott...!

Németh-Vékes Erzsébet

Yuri Simonov in rehearsal (1997) : Brahms: Klavierkonzert No 2 B dur, Jenő Jandó piano (49:12)

MÁV Szimfonikus Zenekar, koncert felvétel!

Jandó Jenő. Egy évig tanulhattam nála, mint Kadosa Pál boldog emlékezetű professzorom tanársegédjétől. A Naxos kiadó is megemlékezett róla. Rengeteg felvételt készített Tóth Ibi stúdiójában, olyan sokat, hogy még a zongorája is ott volt. Hihetetlen mennyiségű felvételt készített, hihetetlenül egyenletes kiváló minőségben, némelyik etalon ma is. A MMA halálhíre előtt két órával (!) küldte ki neki az egyhangúan neki ítélt tagozati díjat (Szőnyi Erzsébet-díj), amit már csak özvegye vehet(ett) át. Áldott legyen emléke.

Kassai István

IV.

JANDÓ JENŐ 70 – Parlando 2022/1.

Tartalom:

*„AZOK, AKIK MELLETT MOZART-MUZSIKA SZÓLT, GYORSABBAN
GYÓGYULTAK, ...”*

Réfi Zsuzsanna beszélgetése Jandó Jenővel (2012)

Jandó Jenő felvételeiből